

[Domov](#) > ... > [Sodni Postopki](#) > [Civilne Zadeve](#) > [Pridobivanje Dokazov](#) > [Poland](#)

Pridobivanje dokazov

Vsebino zagotavlja

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

 Poljska

1 Dokazno breme

1.1 Kakšna so pravila o dokaznem bremenu?

Vprašanja, povezana z dokazi in njihovim pridobivanjem, so urejena predvsem s členom 6 civilnega zakonika z dne 23. aprila 1964 (v nadaljevanju: civilni zakonik) in členi 227 do 315 zakonika o civilnem postopku z dne 17. novembra 1964 (v nadaljevanju: zakonik o civilnem postopku).

V skladu s členom 6 civilnega zakonika breme dokazovanja dejstva nosi oseba, ki zatrjuje pravne posledice, ki izhajajo iz navedenega dejstva. Breme dokazovanja nekaterih dejstev tako nosi tožnik, breme dokazovanja nekaterih drugih dejstev pa toženec.

1.2 Ali obstajajo pravila, ki določena dejstva izvemajo iz dokaznega bremena? V katerih primerih? Ali je mogoče predložiti dokaze, da bi dokazali neveljavnost posebne pravne domneve?

V skladu s členom 228 zakonika o civilnem postopku splošno znanih dejstev ni treba dokazovati. Dejstev, o katerih informacije so splošno dostopne, in dejstev, ki jih sodišče pozna po uradni dolžnosti, ni treba dokazovati, vendar mora sodišče nanje stranke opozoriti. Prav tako ni treba dokazovati dejstev, ki jih je nasprotna stranka priznala med postopkom, če o priznanju ni dvoma (člen 229 zakonika o civilnem postopku). Če se stranka ne izreče o dejstvih, ki jih navaja nasprotna stranka, lahko sodišče glede na izid zaslišanja kot celote šteje, da so bila ta dejstva priznana (člen 230 zakonika o civilnem postopku). V skladu s členom 231 zakonika o civilnem postopku lahko Sodišče šteje, da so dejstva, pomembna za rešitev zadeve, dokazana, če je o tem mogoče sklepati na podlagi drugih dokazanih dejstev (dejanska domneva).

Zakonsko določene domneve (pravne domneve) so za sodišče zavezujoče, vendar se lahko ovržejo, kadar zakonodaja tega ne izključuje (člen 234 zakonika o civilnem postopku).

V sedANJI zakonodaji na Poljskem ni neovrgljivih pravnih domnev, tj. takih, ki jih ni mogoče ovrечи. Vendar je mogoče nekatere pravne domneve ovrечи le v ločenem postopku – na primer domnevo, da je oseba umrla na dan, ki je določen v odločbi o razglasitvi smrti, domnevo, da je otrok sin/hči materinega moža, ali domnevo, da je oseba, za katero je bilo ugotovljeno, da je vključena v dedovanje, dejansko dedič. Ugotovitev pravnomočne kazenske sodbe glede storitve kaznivega dejanja se lahko izpodbija le v postopku izpodbijanja te sodbe.

Druge pravne domneve se lahko v istem postopku ovržejo z nasprotnimi dokazi, na primer domneva dobre vere, domneva o rojstvu živorojenega otroka, domneva o nezakonitosti dejanja, ki ogroža dobro počutje človeka, domneva o enaki vrednosti deležev partnerjev v partnerstvu, domneva o ravnanju dolžnika kljub zavedanju, da škodi upnikom, domneva o enakosti prispevkov članov družbe civilnega prava in domneva o resničnosti tega, kar je potrjeno z javno listino.

Sodišče v skladu s členom 233(2) zakonika o civilnem postopku na podlagi svojega prepričanja in celovite preučitve zbranih dokazov oceni pomen zavrnitve stranke, da predloži dokaze, ali zadržkov za njeno ravnanje, ki

so v nasprotju z odločitvijo sodišča. Tako lahko sodišče v praksi šteje, da se breme dokazovanja o nasprotnem prenese na stranko, katere ravnanje otežuje dokazovanje določenega dejstva, tj. da do tega dejstva ni prišlo.

1.3 Do kakšne mere mora biti sodišče prepričano o dejstvu, da na njem utemelji svojo sodbo?

V civilnem postopku se uporablja načelo proste presoje dokazov (člen 233 zakonika o civilnem postopku), v skladu s katerim sodišče oceni zanesljivost in moč zadovoljivih dokazov na podlagi celovite preučitve zbranih dokazov. Da bi lahko sodišče svojo odločitev utemeljilo na obstoju danega dejstva, se mora prepričati, da se je to dejstvo dejansko zgodilo.

Izjemoma lahko v civilnem postopku zadostuje prepričanje, da se je dejstvo verjetno zgodilo. To velja v primerih, kadar zakonodaja zahteva le primer *prima facie* in ne dokaza o dejstvu (člen 243 zakonika o civilnem postopku). Primer *prima facie* je v civilnem postopku določen kot zadosten za odločitev, na primer, o dodelitvi jamstva, o intervenciji tretje stranke v postopku ali o prekinitvi takojšnje izvršljivosti zamudne sodbe.

2 Pridobivanje dokazov

2.1 Ali je za pridobivanje dokazov vedno potreben predlog stranke ali lahko sodnik v nekaterih primerih dokaze pridobi na lastno pobudo?

Sodišče lahko sprejme dokaze, ki jih stranka ne navede (člen 232 zakonika o civilnem postopku), vendar je to v pravnih postopkih izjema in je prepuščeno presoji sodišča. To ne velja v nekaterih primerih v nepravdnih postopkih, kadar zakonodaja določa možnost sprožitve postopka po uradni dolžnosti sodišča (npr. v sporih v zvezi s starševsko odgovornostjo ali skrbništvom) ali kadar mora sodišče v skladu z zakonodajo nekatera dejstva ugotoviti po uradni dolžnosti (npr. sodišče v postopku za ugotovitev dediščine po uradni dolžnosti preveri, kdo je dedič). Če stranke v postopku niso predložile zadostnih dokazov, mora v takem primeru sodišče v praksi dokaze sprejeti po uradni dolžnosti.

2.2 Kateri so nadaljnji koraki, če je predlogu stranke za pridobitev dokazov ugodeno?

Sodišče ni zavezano uporabi dokazov. Dokazi, ki jih predloži stranka, se lahko sprejmejo ali opustijo. Za opustitev dokazov in njihovo sprejetje je treba izdati odločbo (člen 235²(2) zakonika o civilnem postopku, člen 236(1) zakonika o civilnem postopku). Izjema so listine v spisu v zadevi ali njihove priloge. Taka listina je dokaz brez ločene odločitve – sodišče izda odločbo le, če želi listino opustiti (člen 243² zakonika o kazenskem postopku). Sodišče ob izdaji odločbe o dopustitvi dokazov navede dokaze in dejstva, ki jih je treba dokazati, ter po potrebi in možnosti datum in kraj pridobitve dokazov.

Sodišča odločba ne zavezuje k sprejetju ali opustitvi dokazov in jo lahko po potrebi prekliče ali spremeni (člen 240(1) zakonika o civilnem postopku).

2.3 V katerih primerih lahko sodišče zavrne predlog stranke za pridobitev dokazov?

Sodišče lahko v skladu s členom 235² zakonika o civilnem postopku zlasti opusti dokaze:

- katerih izvajanje je izključeno z določbo zakonika,
- katerih namen je dokazati dejstvo, ki je nesporno, nepomembno za izid zadeve ali dokazano, kot trdi tožnik,
- ki so neustrezni za dokazovanje zadevnega dejstva,
- ki jih ni mogoče zagotoviti,
- ki si prizadevajo le za razširitev postopka,
- in če v tožbi niso navedeni tako, da bi jih bilo mogoče predložiti, ali niso navedena dejstva, ki jih je treba dokazati, stranka pa te opustitve kljub zahtevi ni odpravila.

2.4 Katera dokazna sredstva obstajajo?

Dokazna sredstva lahko vključujejo zlasti:

- listine, ki vsebujejo besedilo in omogočajo identifikacijo njihovih izdajateljev (členi 243¹ do 257 zakonika o civilnem postopku),

- pričanje prič (členi 259 do 277 zakonika o civilnem postopku),
- strokovno mnenje (členi 278 do 291 zakonika o civilnem postopku),
- vizualni pregled (členi 292 do 298 zakonika o civilnem postopku),
- zaslišanje strank (členi 299 do 304 zakonika o civilnem postopku),
- testiranje krvne skupine (členi 305 do 307 zakonika o civilnem postopku),
- dokumente, ki vsebujejo sliko ali zvočni posnetek (člen 308 zakonika o civilnem postopku).

Ta seznam ni izčrpen – poljski civilni postopek omogoča uporabo drugih dokaznih sredstev, ki niso izrecno navedena v zakonodajnem aktu (člen 309 zakonika o pravnem postopku).

2.5 Kateri so načini pridobivanja dokazov od prič in ali se ti razlikujejo od načinov za pridobitev dokazov od izvedencev? Kakšna so pravila v zvezi s predložitvijo pisnih dokazov in izvedenskih poročil/mnenj?

Priče na zaslišanju praviloma dokaze predložijo ustno. Priča, ki se na poziv k pričanju ne more odzvati zaradi bolezni, invalidnosti ali drugih nepremostljivih ovir, je zaslišana v svojem kraju prebivališča (člen 263 zakonika o civilnem postopku). Sodišče lahko odloči, da mora priča pričati pisno (člen 271¹ zakonika o civilnem postopku). V takem primeru mora priča sodišču predložiti pisno pričanje v roku, ki ga določi sodišče. Gluhe in neme priče dokaze predložijo v pisni obliki ali ob pomoči izvedenca (člen 271(2) zakonika o civilnem postopku). V primeru neupravičene nenavzočnosti sodišče priči odredi denarno kazen in izda nov poziv, v primeru večkratne nenavzočnosti pa ji naloži dodatno globo, pri čemer lahko odredi, da se priča prisili v nastop pred sodiščem (člen 274(1) zakonika o civilnem postopku).

V skladu s členom 266 zakonika o civilnem postopku je priča pred zaslišanjem seznanjena s pravico do zavrnitve pričanja in s kazensko odgovornostjo za krivo pričanje (člen 266 zakonika o civilnem postopku). Priča, ki mora pričati, poda naslednjo prisego: „Zavedam se pomena svojih besed in svojih pravnih obveznosti ter ob tem slovesno prisegam, da bom govoril/govorila resnico in da ne bom prikril/prikrila ničesar, s čimer sem seznanjen/seznanjena.“ Priča, ki priča v pisni obliki, zapriseže tako, da se podpiše pod to besedilo.

Priča na zaslišanju najprej odgovori na vprašanja sodišča, pri čemer navede informacije, ki jih pozna, in vire teh informacij v zvezi z zadevo, nato pa ji lahko stranke postavijo vprašanja (člen 271(1) zakonika o civilnem postopku).

Priče, katerih pričanja si nasprotujejo, se lahko soočijo (člen 272 zakonika o civilnem postopku).

Zaslišanje priče s tehničnimi napravami, ki omogočajo izvedbo tega dejanja na daljavo, je odvisno od odločitve sodišča, ki oceni, ali narava dokazov to preprečuje ali ne (npr. zaradi osebnih značilnosti priče; člen 235(2) zakonika o civilnem postopku). V takem primeru bi morala biti priča, kadar ji je odvzeta prostost, pridržana v prostorih drugega sodišča, v zavodu za prestajanje kazni zapora ali centru za pridržanje, tako da se lahko zaslišanje prenaša med sodno dvorano sodišča, ki vodi postopek, in krajem, kjer se nahaja priča. V kraju, kjer se nahaja oseba, ki ji je bila odvzeta prostost, so v postopek vključeni predstavnik uprave zavoda za prestajanje kazni zapora ali centra za pridržanje, morebitni agent in tolmač, če je imenovan (člen 151(2) zakonika o civilnem postopku).

Sodišče mora odločiti, ali bo izvedensko mnenje predloženo v ustni ali pisni obliki (člen 278(3) zakonika o civilnem postopku). Vsako mnenje mora biti obrazloženo (člen 285 zakonika o civilnem postopku). Po predložitvi mnenja lahko sodišče zahteva ustni ali pisni dodatek k mnenju ali njegovo pojasnilo, pa tudi dodatno mnenje istih ali drugih izvedencev (člen 286 zakonika o civilnem postopku).

Kadar dokaze pridobiva pooblaščen sodnik ali zaprošeno sodišče, lahko sodišče imenovanemu sodniku ali zaprošenemu sodišču prepusti izbiro izvedenca (člen 278(2) zakonika o civilnem postopku).

Dokler se dejavnost izvedenca ne zaključi, lahko stranka zahteva izključitev izvedenca iz istih razlogov, kot se lahko zahteva izključitev sodnika (člen 281(1) zakonika o civilnem postopku).

Izvedenec lahko predložitve mnenja zavrne iz istih razlogov, kot lahko priče zavrnejo pričanje (člena 261 in 280 zakonika o civilnem postopku). Izvedenec, ki ni vpisan v register sodnih izvedencev, zapriseže.

Sodišče lahko odredi, da se izvedencu v potrebnem obsegu predloži spis v zadevi ali predmet pregleda, poleg

tega lahko odredi navzočnost ali sodelovanje izvedenca pri pridobivanju dokazov (člen 284 zakonika o civilnem postopku).

V primeru neupravičene nenavzočnosti, neupravičene zavrnitve prisege ali predložitve mnenja ali neupravičenega odlašanja pri predložitvi mnenja lahko sodišče izvedencu odredi denarno kazen, ne sme pa odrediti, da se izvedenec prisili v nastop pred sodiščem (člena 287 in 289 zakonika o civilnem postopku).

Sodišče lahko dokaze iz mnenja, pripravljenega v imenu javnega organa, sprejme v drugem postopku, določenem z zakonodajo. (člen 278¹ zakonika o civilnem postopku).

Vsakdo, komur sodišče to odredi, mora na določenem kraju in ob določenem času predložiti vse listine, s katerimi razpolaga in ki dokazujejo pomembno dejstvo v zadevi, razen če listina vsebuje zaupne informacije (člen 248(1) zakonika o civilnem postopku). Zgoraj navedeni obveznosti bi se imele pravico izogniti le osebe, ki bi imele glede dejstev v listini pravico do zavrnitve pričanja ali ki imajo listino v imenu tretje osebe, ki bi lahko iz istega razloga ugovarjala predložitvi listine. Vendar pa je zavrnitev predložitve listine nesprejemljiva tudi v takem primeru, če mora imetnik listine ali navedena tretja oseba to storiti v zvezi z vsaj eno od strank ali če je listina izdana v korist stranke, ki zahteva pridobitev dokaza. Poleg tega stranka ne more zavrniti predložitve listine, če bi bila škoda, ki bi jo navedena stranka utrpela s predložitvijo listine, izguba spora (člen 248(2) zakonika o civilnem postopku).

2.6 Ali so določena dokazna sredstva močnejša od ostalih?

Ni razlogov za sprejetje formalne hierarhije metod dokazovanja z vidika njihove zanesljivosti in moči dokazov. Sodišče dokaze praviloma presoja po lastni presoji. Vendar morajo listine v obsegu, ki ga določa zakonodaja, pomeniti zadosten dokaz nekaterih dejstev. Uradne listine, ki jih v predpisani obliki pripravijo javni organi, imenovani v ta namen, in drugi državni organi v okviru svojih dejavnosti ter drugi subjekti v okviru nalog javne uprave, ki so jim bile zaupane z zakonodajo, so dokaz o tem, kar je bilo v njih uradno potrjeno (člen 244 zakonika o civilnem postopku). Stranka, ki zanika verodostojnost javne listine ali trdi, da so izjave organa, ki je izdal javno listino, v njej netočne, mora to dokazati (člen 252 zakonika o civilnem postopku). Zasebna listina, sestavljena v pisni ali elektronski obliki, dokazuje, da je oseba, ki jo je podpisala, podala izjavo iz listine (člen 245 zakonika o civilnem postopku). Če stranka zanika verodostojnost zasebne listine ali trdi, da izjava osebe, ki jo je podpisala, ne izvira od te osebe, mora to dokazati. Če pa se spor nanaša na zasebno listino, ki izvira od osebe, ki ni nasprotna stranka, mora verodostojnost listine dokazati stranka, ki jo želi uporabiti (člen 253 zakonika o civilnem postopku).

2.7 Ali so za dokazovanje določenih dejstev obvezni določeni načini dokazovanja?

Ne, vendar če je v skladu z zakonodajo za sklenitev določene pogodbe potrebna uporaba določene oblike, je možnost dokazovanja, da je bila ta pogodba sklenjena, z drugimi dokazi, ki niso pogodbeno listina, precej omejena. Oseba, ki ni ravnala ustrezno, se kaznuje s postopkovno slabšim položajem v obliki omejitve možnosti predložitve dokazov. Če zakonodaja ali pogodba zahtevata, da mora biti pravni akt v pisni obliki, so dokazi prič ali dokazi iz zaslišanja strank v sporu med strankama tega akta dopustni, če se nanašajo na to, da je tretja oseba izgubila, uničila ali odtujila listino, ki se nanaša na akt, in če je bila pisna oblika omejena samo na dokazne namene, tudi v primerih, določenih v civilnem zakoniku (to je v primeru sporov, razen sporov med trgovci, če se s tem strinjata obe stranki, če potrošnik to zahteva v sporu s prodajalcem ali ponudnikom ali če se sprejetje pravnega akta dokaže z listino; člen 246 zakonika o civilnem postopku ter člen 74(2) in (4) civilnega zakonika). Prav tako se lahko dokazi prič ali dokazi iz zaslišanja strank zoper vsebino listine, ki vsebuje pravni akt, ali glede te vsebine med strankami tega akta sprejmejo le, če ne povzročijo izogibanja rezervirani obliki, sicer so nični, in če sodišče meni, da je to potrebno glede na posebne okoliščine zadeve (člen 247 zakonika o civilnem postopku).

2.8 Ali so priče dolžne pričati po zakonu?

Da.

2.9 V katerih primerih lahko priče zavrnejo pričanje?

Zakonci strank, predniki, potomci, brati in sestre ter sorodniki v istem kolenu, pa tudi osebe, ki so v sorodstvu po posvojitvi, lahko zavrnejo pričanje. Pravica do zavrnitve pričanja velja tudi po prenehanju zakonske zveze ali sorodstva po posvojitvi. Vendar zavrnitev pričanja ni dovoljena v zadevah v zvezi z osebnim stanjem

(npr. določitev ali zavrnitev starševstva otroka, razveljavitev zakonske zveze, posvojitve in prenehanje posvojitve, razglasitev smrti), razen v primerih razveze zakonske zveze (člen 261(1) zakonika o civilnem postopku).

Priča se lahko tudi vzdrži odgovora na vprašanje za predhodno odločanje, če bi lahko s svojim pričanjem sebe ali svoje sorodnike, navedene zgoraj, izpostavila kazenski odgovornosti, sramoti ali hudi in neposredni premoženjski škodi ali če bi pričanje lahko pomenilo kršitev bistvene poslovne skrivnosti. Poleg tega lahko duhovniki zavrnejo pričanje o dejstvih, ki so jim bila razkrita pri spovedi (člen 261(2) zakonika o civilnem postopku).

2.10 Ali je lahko oseba, ki zavrne pričanje, kaznovana ali prisiljena, da priča?

Sodišče lahko v primeru neupravičene zavrnitve pričanja ali prisege po zaslišanju vseh navzočih strank glede veljavnosti zavrnitve priči naloži globo. Ne glede na zgorajnavedeno globo lahko sodišče pričo pridrži za največ en teden. Sodišče pričo izpusti iz pripora, če opravi pričanje, priseže ali če je zadevo rešilo sodišče, ki je dopustilo dokaze navedene priče (člen 276 zakonika o civilnem postopku).

2.11 Ali obstajajo določene osebe, od katerih ni dovoljeno pridobiti dokazov?

Da. Osebe, ki ne morejo opazovati ali sporočiti svojih opažanj, ne smejo biti priče (člen 259(1) zakonika o civilnem postopku). Če razlog za navedeno nezmožnost preneha, lahko preneha tudi prepoved pričanja. Zaslišanje se ne prepove zgolj zaradi psihiatričnega zdravljenja ali nezmožnosti. Prav tako ne obstaja starostna meja, nad katero se šteje, da otrok lahko zaznava in sporoča, kaj je zaznal. Odločitev o tem, ali se lahko otrok zasliši, je torej odvisna od njegovih zmožnosti in stopnje razvoja. V zadevah, ki se nanašajo na zakonsko zvezo, zakonodaja določa omejitve glede pričanja mladoletnikov, mlajših od 13 let, in sorodnikov strank (potomcev), mlajših od 17 let (člen 430 zakonika o civilnem postopku).

Poleg tega obstaja splošno pravilo, da nihče ne more biti v isti zadevi zaslišan kot priča in kot stranka. Pravni zastopnik stranke se lahko torej zasliši v okviru zaslišanja strank in ne kot priča (člen 259(3) zakonika o civilnem postopku). Zastopnik stranke se lahko zasliši kot priča, vendar mora v takem primeru imenovati namestnika za zaslišanje in takoj po pričanju prekiniti pooblastilo. Skupni udeleženci ne smejo biti priče (člen 259(4) zakonika o civilnem postopku).

Vojaškemu osebju in javnim uslužbencem, ki niso bili oproščeni obveznosti varovanja tajnih podatkov, označenih kot „zaupno“ ali „tajno“, ni treba podati dokazov, če bi njihovo pričanje pomenilo kršitev navedene zaupnosti (člen 259(2) zakonika o civilnem postopku).

Mediator ne more biti priča glede dejstev, za katera je izvedel med mediacijo, razen če ga stranki oprostita obveznosti varovanja zaupnosti mediacije (člen 259¹ zakonika o civilnem postopku).

2.12 Kakšna je vloga sodnika in strank na zaslišanju priče? Pod kakšnimi pogoji je lahko priča zaslišana prek videokonference ali z drugimi tehničnimi sredstvi?

Pričo zasliši sodišče. Predsedujoči sodnik najprej preveri identiteto priče, jo obvesti o kazenski odgovornosti za krivo pričanje in pričo zapriseže. Priča začne pričati tako, da odgovori na vprašanja predsedujočega sodnika o informacijah, s katerimi je seznanjena, in viru teh informacij, nato pa lahko vprašanja postavijo drugi sodniki in stranke (člen 271(1) zakonika o civilnem postopku). Predsedujoči sodnik jim da besedo in podeli pravico do postavljanja vprašanj ter jim lahko besedo odvzame, če jo zlorabijo, poleg tega pa lahko prekliče vprašanje, če meni, da je neustrezno ali odvečno (člen 155 zakonika o civilnem postopku). Priča ne sme zapustiti prostora, dokler ne pridobi dovoljenja predsedujočega sodnika (člen 273(2) zakonika o civilnem postopku).

3 Ocenjevanje dokazov

3.1 Ali so sodišču postavljene omejitve pri izdaji sodbe, če stranka dokaza ni pridobila zakonito?

Poljska zakonodaja ne določa splošne prepovedi uporabe nezakonito pridobljenih dokazov v civilnem postopku. Sodna praksa sodišč in stališča v strokovni literaturi niso skladni. Prevladujoče stališče je, da bi morale sodišče za vsak primer posebej presoditi, kateri pravni interes bi bilo treba boljše zaščititi: pravico, ki je bila kršena s pridobitvijo dokazov, ali pravico do pravnega sredstva. Posledično, čeprav se dokazi, pridobljeni s kaznivim dejanjem, načeloma ne bi smeli upoštevati kot dopustni, to ne velja nujno za dokaze, pridobljene z manjšimi

kršitvami zakonodaje (npr. kršitvijo osebnega interesa v obliki pravice do zasebnosti), zlasti kadar obstaja pomemben javni interes za sprejetje dokazov.

Dokazi v obliki posnetka razgovora, na katerem je sodelovala stranka, ki je zahtevala pridobivanje dokazov, so praviloma dopustni, tudi če je bil posnetek narejen brez vednosti in soglasja sogovornika.

Če so bili dokazi pridobljeni s kaznivim dejanjem (kot je bilo ugotovljeno s pravnomočno obsodbo), jih lahko sodišče vsekakor upošteva kot podlago za ponoven začetek postopka (člen 403(1)(2) zakonika o civilnem postopku).

3.2 Ali moja izjava šteje kot dokaz v postopku, v katerem nastopam kot stranka?

Ustni in pisni prispevki strank niso dokaz. Če pa so po tem, ko so dokazi izčrpani, ali če takih dokazov ni, nekatera dejstva, pomembna za rešitev zadeve, še vedno nepojasnjena, lahko sodišče zasliši stranke, da se pojasnijo dejstva (člen 299 zakonika o kazenskem postopku), pri čemer se to zaslišanje šteje za dokaz.

4 Ali je ta država članica v skladu s členom 2(1) uredbe o pridobivanju dokazov določila druge organe, ki so pristojni za pridobivanje dokazov za namene sodnih postopkov v civilnih ali gospodarskih zadevah v skladu z uredbo? Če je odgovor pritrdilen, v katerih postopkih so zadevni organi pristojni za pridobivanje dokazov? Ali lahko le zaprosijo za pridobivanje dokazov ali tudi pomagajo pri pridobivanju dokazov na podlagi zaprosila druge države članice? Glej tudi uradno obvestilo v skladu s členom 2(1) uredbe o pridobivanju dokazov

Na Poljskem so za pridobivanje dokazov v sodnih postopkih v civilnih ali gospodarskih zadevah pristojna le sodišča.

■ Zadnja posodobitev: 06/01/2026

Strani v jezikih držav članic pripravljajo posamezne kontaktne točke pri Evropski pravosodni mreži, njihov prevod pa zagotavlja prevajalska služba Evropske komisije. Prevodi zato morda še ne vsebujejo kasnejših sprememb izvirnika, ki so jih vnesli nacionalni organi. Evropska pravosodna mreža v civilnih in gospodarskih zadevah ter Evropska komisija ne prevzemata nobene odgovornosti v zvezi z informacijami in podatki v tem dokumentu. Za pravila o avtorskih pravicah države članice, ki je odgovorna za to stran, glejte pravno obvestilo.